

Ježíš mě dnes vyzývá, abychom spolu sestoupili k lidské bolesti – těla, psychiky, ale zvláště lidské duše, které se nedostává vysvětlení prožívaného utrpení. Člověk zapomíná na své vykoupení, jestliže důstojnost Božího obrazu v sobě spojuje jen s vlastním zdravím.

BOŽE MŮJ, PROČ JSI MĚ OPUSTIL?

Lidské utrpení je mnohem obsáhlejší než nemoc: je složitější a hlouběji obsaženo v samotném lidství. (5) V jakémkoli utrpení, které člověk snáší, a zároveň ve veškerém světě bolesti je nevyhnutelně obsažena otázka: Proč? Je to otázka po příčině, smyslu a zároveň po konečné hranici (až kam?), a konečně po nejvyšším smyslu. (9)

Celý stvořený svět vydává svědectví o Boží kráse, lásce a moudrosti, ale **zlo naopak tento obraz někdy úplně zakrývá.** (9) **Křesťanství vyznává dobro jako podstatu existence a všeho, co je; hlásá dobrotu Stvořitele a dobro stvoření. Člověk je kvůli zlu postižen utrpením, jež je jakýmsi nedostatkem či znetvořením dobra. Lze říci, že člověk trpí proto, že nesdílí nějaké dobro, od něhož je určitým způsobem vzdálen nebo o které se připravil. A nejvíce trpí tehdy, když by měl být v obvyklém běhu věcí účasten tohoto dobra, ale ve skutečnosti není.** (7)

BOŽE MŮJ, PROČ JSI MĚ OPUSTIL?

Zlo hříchu usiluje vytrhnout Boží dítě z Otcovy náruče, a zvyšuje tak utrpení smrti.

Člověk umírá tehdy, když ztrácí život věčný. Opakem spásy tedy není jakékoli dočasné utrpení, ale utrpení přesně vymezené a neměnné: rozumí se jím ztráta věčného života, odmítnutí Bohem, zatracení. Jednorozený Syn byl dán lidem, aby zachránil člověka především od tohoto trvalého a zásadního zla. Musí tedy ve svém spásném poslání zakoušet utrpení v jeho transcendentních kořenech, z nichž se šíří celými dějinami lidstva. (14) **Svým křížem musí sestoupit až ke kořenům zla, zapuštěným v lidských dějinách a v lidských duších.** (16)

BOŽE MŮJ, PROČ JSI MĚ OPUSTIL?

Prostor dosud ovládaný zlem, prostor zmaru, ztrát a osamělosti se otevřel pro Ježíše. Vstoupil do něj Bůh. Čas smrti je Bohem požehnán, navěky naplněn přítomností Svatého.

Zkušenost s tímto zlem určila nesrovnatelnou šíři Kristových utrpení, která se stala cenou za vykoupení. (19)

Jistým způsobem vyhlazuje toto zlo v duchovním prostoru vztahů mezi Bohem a lidským rodem a tento prostor naplňuje dobrem. (17)

Lidské utrpení dosáhlo v Kristových mukách svého vrcholu. Zároveň však vstoupilo do nové dimenze a nového řádu věcí: je spojeno s láskou, tou láskou, o níž mluvil Kristus s Nikodémem, s láskou, která plodí dobro, vytváří je utrpením dokonce ze zla, tak jako nejvyšší dobro vykoupení světa vzešlo a stále vychází z Kristova kříže. Kristův kříž se stal pramenem, z jehož nitra potečou proudy živé vody. (18)

BOŽE MŮJ, PROČ JSI MĚ OPUSTIL?

Každý je také povolán k účasti na utrpení, jímž jsou vykoupeny všechny lidské strasti. Kristus uskutečnil vykoupení svým utrpením, a tím zároveň pozvedl i lidskou bolest do roviny vykoupení. Proto každý člověk může svým utrpením mít účast na Kristově výkupném utrpení. (19)

Jestliže Kristova největší slabost znamená počátek absolutního vítězství zveřejněného zmrtvýchvstáním, platí to o každém lidském utrpení připojeném ke Kristu.

V Kristu Bůh potvrdil, že chce jednat především skrze lidské utrpení, totiž skrze lidskou slabost a bezmocnost, a v ní zjevit svou moc. (23) Ano, utrpení je totiž zvláštním způsobem vloženo do vítězství nad světem, které se otevřelo zmrtvýchvstáním: Kristus si ponechává na svém těle vzkříšeném z mrtvých znamení ran z kříže: na svých rukou, nohou a také v boku. Vzkříšením zjevuje vítěznou sílu utrpení. (25)

BOŽE MŮJ, PROČ JSI MĚ OPUSTIL?

Svým spasitelným utrpením je Kristus zcela přítomen v každém lidském strádání a působí v něm mocí svého Ducha pravdy a útěchy. (26) Člověk slyší spásnou odpověď na otázku po smyslu utrpení teprve tehdy, když se stává stále více účastným Kristova utrpení. (26) Církev proto pohlíží na všechny trpící bratry a sestry jako na rozmanité nositele své nadpřirozené síly. (27)

Utrpení slouží tomu, aby na světě probouzelo lásku a soucit.

V programu Božího království je utrpení na světě proto, aby vzbuzovalo lásku, dalo podnět ke skutkům lásky k bližnímu a aby proměnilo celou lidskou civilizaci ve „společenství lásky“. Kristus učil člověka i utrpením konat dobro a prokazovat dobrodiní tomu, kdo trpí. (30) Člověk je touto láskou podnícen a ve svém srdci a jednání nehledí na svůj užitek. (29)

Pane, předkládám ti situace, které mě děsí, nemohu je přeskočit, odložit, činit je jim uniknout. Nemohu změnit zlo v dobro, jsem jako ochrnutý. Ale mohu v sobě nechat znít tvá slova, stále znovu a znovu – „Toto je moje tělo, které se za vás vydává“. Přijímám právě v této chvíli tvou přítomnost, tady a teď. Ty vstupuješ do prázdnoty, která mi hrozí. Tebou se můj strach proměňuje, s tebou se stávám podílníkem vykoupení. Tebou se mi vrací život.

Impulzy k duchovnímu životu

Internet a nekřesťanská média dokážou trvale přiživovat lidský strach přinášením nových, rafinovaných podob zla. Naše myšlení a reakce se na ně postupně adaptují. Pravda o životě, i o tom našem, je ovšem úplně jinde. Dokážeme denním kontaktem s Božím slovem vyvážit škody? Je dostačující způsob, kterým jsem doposud měnil poměr sil dobra a zla ve světě?